

Carta al Director

Estimats Senyor Director i Grup de Redacció de MEI:

No portem un grapat d'anys i ja anem a organitzar Alacant 98. Al darrere, hi ha un munt de reunions. Les primeres semblaven gairebé conspiratives. Qui ho recorde, convindrà que quan quedàvem, al Centre de Documentació Europea, per tal de redactar els nostres estatuts, hi havia una mena d'atmosfera de contuberni que pegava un esclafit. La majoria dels què vam seure a aquella taula coneixia al de davant de nom. És ben cert que jo provenia de Barcelona i acabava d'aterrar, però en aquell nucli inicial un sabia de l'altre per què Mari Puri li havia contat a Mari Pili que el seu cunyat li havia dit que Perico era tal. Hi havia gent que acabava d'entrar en la professió. D'altres portaven molts anys. Uns, per qüestions generacionals, havien tingut contactes entre ells, però no tenien ni notícia de què exitien els més menuts. Uns anaven d'italians i primaverals; d'altres feien de la professió una necessitat ontològica. El que diuen al meu poble: bona colla s'heu juntat si aneu a muntar la Banda de l'Empastre.

A aquelles primeres reunions, ja s'hi van manifestar friccions. Que si tu defenses això, i no allò. Que l'altre m'ha dit que tu li has contat al paio, que viu on ni se sap, que intentes tararí. Que uns estatuts no es redacten així; vetges tú, ara arriba aquest set ciències i ho vol apanyar tot. El Centre de Documentació Europea s'omplia de fum i de paraules, de gent que venia un cop i no tornava, de persones amb una assistència intermitent i de subjectes, entre els quals em trobe, que aguantàvem les reunions, uns dies amb paciència i altres amb resignació. Mai no sabré què va ser més important: les reunions o les xerrades, amenitzades per cacaús i beguda, al Penalti, on havia una prohibició implícita de no parlar de l'articulat dels estatuts. Allò començava a semblar un cicle de sopars de germanor. Va ser en aquestes circumstàncies quan varem començar a fer lligams entre nosaltres. La idea que romania en tots era el bé comú, i que la futura associació anara endavant.

També hi va haver una reunió, eminentment secreta, per cert una de les més divertides que jo recorde, en la qual es va decidir qui anava com a cap de llista en la primeres eleccions a la Junta Directiva d'AVEI. Els elements inflacionistes van empenyer a Quique Mellado a assumir la Presidència. No penseu que pel seu cap passava la possibilitat d'accedir al càrreg. No, i els que vam acudir ho sabem de debó. Li va caure el mort per ser com és: una persona responsable i coherent. A la reunió, també isqué la colla que ha format part de la Junta Directiva.

Després vingué l'Assemblea de Constitució, la d'aprovació d'estatuts, i tot seguit la presentació de candidatures i la votació final. Eixe dia vam conèixer a la delegada d'Alacant, de la qual sabiem el seu currículum i ningú no sabia la cara que tenia. A Quique, a la presentació de la candidatura, s'oblidà del meu nom, etc. Com podeu observar, vam viure una època prou agitada. AVEI, però, ja era una realitat.

Fa uns dies se celebraren de nou eleccions. Hi havia dues candidatures. Bon símptoma. AVEI interessa a més d'un. La candidatura guanyadora recull persones que han estat des del començament i incorpora persones que no han viscut el desenvolupament des de l'interior de la Junta. Implica, doncs, una aportació de persones que podran opinar, que renovaran el discurs, i que tindran suport en l'experiència dels que han fet força per a que AVEI nasquera i es consolidara.

AVEI, ara més que mai, és una realitat. Tant pel treball de la Junta, com per l'assentiment i la bonhomia del associats. Ara cal contribuir per a que Alacant 98 siga una trobada peculiar i inoblidable i per a que l'AVEI siga més gran i eficaç.

Salut, besos i abraços a la nova Junta, que ho necessitaran.

✍ Romà Seguí i Francès